ASHLEY ELSTON

10 TOTUUTTA JA YKSI TEHTÄVÄ

WSOY

ASHLEY ELSTON

10 TOTUUTTA JA YKSI TEHTÄVÄ

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
Ten Truths and a Dare

COPYRIGHT © BY ASHLEY ELSTON 2021
ALL RIGHTS RESERVED. PUBLISHED BY HYPERION, AN IMPRINT OF BUENA VISTA BOOKS, INC. NO PART OF THIS BOOK MAY BE REPRODUCED OR TRANSMITTED IN ANY FORM OR BY ANY MEANS, ELECTRONIC OR MECHANICAL, INCLUDING PHOTOCOPYING, RECORDING, OR BY ANY INFORMATION STORAGE AND RETRIEVAL SYSTEM, WITHOUT WRITTEN PERMISSION FROM THE PUBLISHER.
PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH RIGHTS PEOPLE, LONDON.

SUOMENKIELINEN LAITOS © INKA PARPOLA JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-47624-6
PAINETTU EU:SSA

Vuosien 2020 ja 2021 abiturienteille

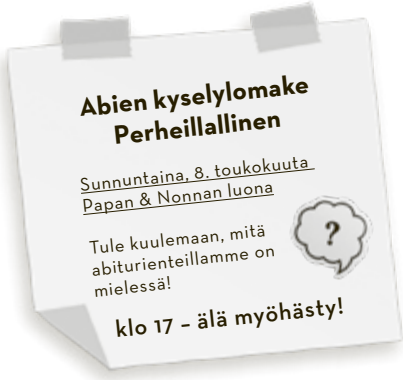

Totuus #1: Jos jokin asia ei kantaudu Nonnan korviin eikä sitä kautta koko perheen tietoisuuteen, sitä ei tapahtunut oikeasti

Sunnuntai, 8. toukokuuta, iltapäivä

Olivia

Lähestulkoon kaikki elämäni virstanpylväät liittyvät jollain tavoin isovanhempieni taloon. Ensi askelet? Kokonaista neljä kappaletta eteishallin lattialla. Ensimmäinen irronnut maitohammas? Juuttui karamelliomenaan, jotka Nonna oli jättänyt keittiöön ilahduttamaan kerjuukierrokselta palaavia karkkikeppostelijoita. Ensisuudelma? Jason McAfee, Charlie-serkkuni ja naapurin Wesin kaveri, kasiluokalla ullakolla pullonpyörityksen yhteydessä.

Eli kun koitti aika täyttää abikysely, ei ollut epäilystäkään siitä, minne sen kokoontuisimme tekemään.

»No niin, onko kaikilla kynä?» Nonna kysyy omalta paikaltaan pöydän päässä.

Vieressäni istuva Charlie taputtaa rintaansa useaan kertaan ja skannaa sitten lattiaa. »Minun on kadonnut.»

Nonna vierittää useamman kynän suuntaani. »Olivia, jakaisitko nuo ystävällisesti Charlielle ja kaikille muille, jotka ovat kirjoitusvälineen tarpeessa.»

Charlie kokeilee jokaista hänelle antamaani kynää, ennen kuin suorittaa valintansa. Sitten hän asettaa ylimääräiset pöydän keskelle.

»Onko outoa, että minäkin teen tämän?» Sophie-serkkumme kysyy. »Tarkoitan, että tosi kivaa olla täällä, mutta eihän minun tarvitse palauttaa tätä kenellekään.»

»Palautat sen minulle, ja minä säilytän sen muiden ohessa», Nonna vastaa ja osoittaa kangaspäällysteistä laatikkoa keittiön työtason reunalla. Sitten hän iskee silmää Wesille, joka istuu Sophien vieressä minua vastapäätä. »Haluan kopion myös sinun kyselystäsi.»

Wes myhäilee ja raapustaa koko nimensä oman lomakkeensa yläkulmaan. Sitten hän suoristaa selkänsä ja odottaa, että Nonna aloittaa.

Sal-eno nojailee työtasoon keittiön toisessa päässä. Hänen sormistaan roikkuu ryttyinen ja tahriutunut paperiliuska. »Jos kaksoset eivät saavu paikalle viiden minuutin sisällä, aloitamme ilman heitä.»

Nonna vilkaisee kelloa, takaovea ja Salia. »Maggie Mae sanoi, että he tulisivat.»

Sal-eno pyörittelee silmiään ja palaa puhelimensa pariin.

Tässä perheessä isoäidillä on viimeinen sana. Kyselylomakkeen täyttäminen ei ole poikkeus säännöstä.

Lukiomme on aivan yhtä perinnerakas kuin Nonnammekin. Kun kyselytraditio viisikymmentäkahdeksan vuotta sitten sai alkunsa, abeille esitettiin vain muutama peruskysymys: *Aiotko mennä collegeen? Jos aiot, minne? Mikä on unelma-ammattisi?* Kyselylomake on kuitenkin alkanut elää omaa elämäänsä. Nyt koulu tahtoo tietää abin rakkaimman ja noloimman muiston, suosikkihyväntekeväisyyskohteen ja sen, mitä abi toivoisi voi-

vansa maailmassa muuttaa, ja niin edelleen ja niin edelleen. Vastaukset heijastetaan katosta roikkuvalle isolle valkotaululle, kun me marssimme yksi kerrallaan lavalle valmistujaishatussa ja -viitassamme. Nonna on säilyttänyt kopion jokaisesta lomakkeesta, jonka yksikään tämän perheen jäsen on koskaan täyttänyt. Ja koska Sophieta ja hänen isosiskoaan Margotia lukuun ottamatta me kaikki olemme valmistuneet samasta lukiosta, hänellä on rasiassaan joka ainoan perheenjäsenen lomake.

Ja nyt siitä on muotoutunut Tapahtuma. Tapahtuma, joka järjestetään kerran vuodessa osana sunnuntain perheillallista. Tapahtuma, jossa kyseisen vuoden abit täyttävät lomakkeet muiden perheenjäsenten silmien edessä ja jonka jälkeen vastauksiamme vertaillaan vanhempiemme vastauksiin. Ja tätiemme ja setiemme ja enojemme vastauksiin. Ja serkkujemme vastauksiin.

Varmaan jo tajuattekin.

Sophien ei ehkä tarvitse täyttää lomaketta omaa kouluaan varten, mutta Nonnaa varten kyllä. Margotkin joutui aikoinaan täyttämään sen. Ja koska Wes on perheen kunniajäsen, hänkään ei pysty luikertelemaan velvollisuudestaan.

Eivät he kyllä näytä erityisen vaivaantuneilta. Itse asiassa he vaikuttavat suorastaan innokkailta saadessaan olla paikalla. Tai ehkä se johtuu siitä, että he ovat aina innoissaan saadessaan olla toistensa kanssa, riippumatta tilaisuuden laadusta tai sen paikasta.

Nonna pitää Sophieta ja Wesiä todisteena nerokkaiden juoniensa toimimisesta. Me muut pelkäämme kuollaksemme, että hän katsoo vastedes asiakseen puuttua peliin aina, kun jollakulla meistä on vähän kurja tilanne päällä. Itse tein kaikkeni kätkeäkseni Drewin ja minun eron siinä pelossa, että hän herättäisi henkiin viimejouluisen treffipelin. Michael-eno puolestaan ei ole käynyt kotona uudenvuoden jälkeen, sillä hän on Nonnan jälkikasvuston viimeinen naimaton vesa ja häntä kauhistuttaa ajatuskin siitä, mitä Nonna saattaa saada päähänsä löytääkseen hänelle täydellisen aviomiehen.

Takaovi pamahtaa auki, ja sisään astuu Maggie Mae -täti Pahat Joet kintereillään. Heidän perässään keittiöön lampsivat Marcus-setä sekä perheen nuoremmat kaksoset, Frankie ja Freddie. Mary Jo ja Jo Lynn ovat pukeutuneet samanlaisiin pellavamekkoihin, toinen vaaleanpunaiseen ja toinen vaaleanviolettiin. Heidän tummat hiuksensa ovat suorat ja sileät ja selvästikin immuunit ilmankosteudelle.

Charlie vilkuilee pöytää. Näen hänen katseestaan hetken, kun hän tajuaa, missä ainoat tyhjät tuolit sijaitsevat.

Hän nojautuu lähemmäs. »Vaihdetaan paikkoja.» Charlie alkoi kutsua serkkujamme Mary Jota ja Jo Lynniä »Pahoiksi Joeiksi» sen jälkeen, kun olimme kahdentoista ja he tekivät hänelle häijyn jäynän Floridassa parin söpön tytön edessä. Jos ihan rehellisiä ollaan, Charlie oli vähän liian vanha käyttämään *Star Wars* -kalsareita. Mutta koska hän kuului Nelikkoon Sophien, Wesin ja minun ohella, meidän oli puolustettava häntä.

Ja Charlie on oikeassa – Pahat Joet ovat pahoja.

Pudistan päätäni ja tartun tuolini reunoihin siltä varalta, että hän yrittää työntää minut pois. »Ei onnistu.»

»Heidän mukanaan on joku jätkä», Wes kuiskuttaa pöydän toiselta puolelta.

Me kaikki kiepahdamme katsomaan Maggie Mae -tätiä ja Marcus-setää, jotka istuvat huoneen toisella puolella. Emme kuitenkaan näe, kenestä Wes puhuu, koska Ronnie-eno on tiellä.

»Onko se jompikumpi poikaystävä?» kysyn, vaikka tiedänkin, ettei ole, koska Wes tunnistaisi heidät. Aiden ja Brent, Joejen poikaystävät, saivat hekin kutsun, mutta kieltäytyivät. Tämä aiheutti suurta stressiä viestiryhmässämme, koska juuri kukaan ei uskalla sanoa Nonnalle ei.

Ronnie-eno siirtyy lähemmäs Patrice-tätiä paljastaen vihdoin keskuudessamme lymyilevän muukalaisen.

Maggie Mae -tädin vieressä seisova tuntematon kundi on pitkä, ja hänellä on joka suuntaan sojottava tumma, paksu-

kutrinen kuontalo. Hänellä on päällään haalistunut t-paita ja jopa haalistuneemmat farkut, jotka roikkuvat hiukan löysinä lanteilla. Hän näyttää siltä, että hänen pitäisi olla patikkaretkellä tai ehkä surffaamassa tai suorittamassa jotain muuta reipasta ulkoilma-aktiviteettia. Eikä hän totisesti näytä rennolta tässä tupaten täyteen ahdetussa keittiössä tätini ja enoni välissä.

Hän silmäilee ympärilleen huoneessa, ja tunnen, kun hänen katseensa kohdistuu minuun. Hänen kasvoillaan on aavistuksenomainen hymynhäive, ja voin vaikka vannoa, että tiedän hänet jostakin. Ryhdyn oitis käymään läpi aakkosia kokeillen kullakin kirjaimella alkavia nimiä siinä toivossa, että jokin niistä natsaisi.

Ei natsaa.

Mary Jo istahtaa Charlien viereen, antaa lomakkeensa laskeutua pöydälle ja sieppaa Charlien kynän.

Charlie huokaisee näyttävästi ja tarttuu yhteen pöydän keskellä lepäävistä kynistä, jotka aiemmin hylkäsi kehnompilaatuisina.

»No niin, kaikki ovat paikalla!» Nonna huudahtaa. »Minä kuulkaas luulen, ettei meillä ole koskaan ollut kerralla paikalla näin monta abiturienttia!»

Perheeni on valtava. Ja meluisa. Isoisäni syntyi ja varttui Sisiliassa, mutta tapasi isoäitini opiskellessaan täällä Yhdysvalloissa. Hänen oli tarkoitus jäädä tänne vain vuodeksi, mutta he rakastuivat, menivät naimisiin ja saivat kahdeksan lasta. Papa ei koskaan enää palannut Sisiliaan. Paitsi lomille. He viettivät kultahäitään pari kuukautta sitten. Niissä samoissa bileissä Patrice-täti ja Ronnie-eno muuten tanssivat antaumuksellisesti ja aivan turhan intiimisti, vaikka *kaikki näkivät*. He ovat vähän outoja. Nonna ja Papa – goals-pariskunta. Patrice-täti ja Ronnie-eno? Ei niinkään.

Meitä abeja on tänä vuonna kuusi: Charlie, Sophie, Wes, Pahat Joet ja minä. Silmäilen pöytäseuruetta, josta Wes pistää silmään tumman tukkameren ainoana blondina. Wes on asunut koko ikänsä Nonnan ja Papan naapurissa, ja hän käytännössä

varttui kanssamme. Keittiöön on ahtautunut lisäksi yli kaksikymmentä Messinan suvun jäsentä, tätejä ja enoja ja serkkuja. Osa on käynyt lomakekoettelemuksen läpi ennen meitä, osalla se on vielä edessä. Ja ai niin, joukossamme on myös yksi tuntematon.

Vilkaisen vielä kerran Maggie Mae -tädin vieressä istuvaa poikaa.

Hän nojailee peräseinään käsivarret puuskassa. Hän huomaa katseeni, ja minä kiepahdan ympäri nolona narahduksestani.

Nonna rykäisee kuuluvasti. »No niin, eiköhän aloiteta.»

Jo Lynn suoristaa selkänsä ja katsoo vanhempiaan. »Haluatko tehdä tämän meidän kanssa?» hän kysyy kundilta, jota yritän kaikin voimin olla katsomatta. Ehkä Jo Lynn yrittää paikkailla sitä nihkeää tosiasiaa, että heidän poikkiksensa torjuivat tylysti kutsun.

Nonna kääntyy ympäri, kunnes on melkein takaperin tuolissaan. »Hetkinen! Kukas tämä on?» hän kysyy innoissaan. »Mukaan vain!» hän lisää odottamatta vastausta.

Maggie Mae -täti kietoo käsivartensa Uuden Pojan ympärille. »Kai te muistatte Leon? Caroline ja Alonso Perezin esikoisen?» Leo on ankkuroitunut hänen viereensä, joten hänen on helppo työntää kundia eteenpäin esitelläkseen tämän keittiöön kokoontuneelle porukalle.

Leo Perez.

»Aha», Sophie sanoo.

Charlie puolestaan mutisee jotakin, minkä kuullessaan Nonna todennäköisesti tarttuisi lähimpään saippuanpalaan.

Nyt koko perhe on huomannut pojan, ja moni meikäläinen toivottaa hänet tervetulleeksi kaaokseen. Melutaso kohoaa, kuten aina silloin, kun olemme ahtautuneet yhteen huoneeseen. Leo puristaa käsiä ja vastailee kysymyksiin, jotka koskevat hänen vanhempiaan ja häntä itseään, mutta minä olen liian kaukana kuullakseni, mitä hän sanoo.

Tietenkin se on Leo, en vain tunnistanut häntä noin pitkän ja kiharan tukan kanssa. Kun olimme pieniä, hänellä oli aina lyhyt

siili. Hänen naamassaan ei ole enää lapsenpyöreyttä, ja hän on kasvanut ainakin kaksikymmentäviisi senttiä.

Perezin perhe asui Pahojen Joejen naapurissa siihen saakka, kunnes herra Perez sai siirron juuri ennen kasiluokkaa. Leon vanhemmat olivat tosi läheisiä Maggie Mae -tädin ja Marcussedän kanssa. Heidän lapsensa olivat erottamattomia, ja he viettivät kesälomansa yhdessä. Tiesimme aina, että Pahat Joet olisivat mieluummin olleet heidän kanssaan.

»Leo», Nonna sanoo. »Jo Lynn on oikeassa. Haluaisitko liittyä joukkoon? Sinähän olet myös tämän vuoden abi! Voit kertoa meille suunnitelmistasi.»

Mary Jo hivuttaa tuoliaan sivuun ja sanoo: »Voit puristautua tähän näin.» Hän nyökkää kohti tilaa hänen ja Jo Lynnin välissä.

Mary Jo hivuttautuu kohti Charlieta, ja Charlie hivuttautuu vastaavasti kohti minua.

Leo on siis joskus muinoin kuulunut ystäväpiiriimme, mutta siitä on jo pitkä aika, ja tämä meidän porukka voi olla aika haastava. Naamasta päätellen kundi ei muista kaikkien meidän nimiä tai sitä, kuka kuuluu yhteen kenenkin kanssa. Minulla on sellainen tunne, että arvuuttelu alkaa pian.

»Minä, ööh, ei kiitos», Leo sanoo lopulta.

Charlie murahtaa.

Kuiskaan Charlielle: »Siitä on vuosikausia. Unohda se jo.»

Hän vilkaisee minua oudosti. »Kaikki ookoo.»

Charlie ja Leo eivät eronneet erityisen hyvissä merkeissä. Käsittääkseni he näkivät toisensa viimeisen kerran puistossa koulun päättäjäisbileissä. Charlie käyttäytyi inhottavasti, niin kuin nyt seiskaluokkalaiset pojat käyttäytyvät. Charlie ja hänen kaverinsa Judd heittelivät jalkapalloa, ja Charlie juoksi takaperin vähän turhan lujaa yrittäessään napata sitä ja jyräsi samalla Jo Lynnin. Jo Lynnin valkoiset farkut likaantuivat, ja hän alkoi ulvoa. Ja koska Leo oli heille kuin veli, hän tyrkkäsi Charlieta ennen kuin Charlie ehti pyytää anteeksi tai auttaa Jo Lynniä pystyyn. Joten tietenkin Charlien täytyi tyrkätä Leoa. He kuvittelivat taatusti käyvänsä supermaskuliinista kahakkaa,

mutta oikeasti siinä oli kyse vain huitovista käsistä ja jaloista ja ohi menneistä iskuista.

Molemmat passitettiin kotiin ennen pirskeiden päättymistä.

Eikä Charlie ole nähtävästi vieläkään päässyt sen yli.

»Jos muutat mielesi, voit liittyä joukkoon koska tahansa», Nonna sanoo ja kiepahtaa sitten takaisin tuolissaan. »No niin, mihinkäs me jäimmekään?» Hän ei edes vilkaise taakseen sanoessaan: »Dallas, jos kähvellät vielä yhdenkin kananpalasen siltä vadilta, saat kuulla kunniasi.»

Dallas vinkaisee, kun hänen veljensä Denver lyö häntä kyynärpäällä mahaan, koska Dallas on nyt pilannut Denverinkin mahdollisuudet siepata kananpalanen. Ymmärrän heidän tuskansa. Nonnan keittiössä leijailevat tuoksut houkuttelevat viattomimmatkin varkauden teille. Dallas ja Denver kuuluvat Patrice-tädille ja Ronnie-enolle. Pojat ovat ihan kelpo tyyppejä, vaikka heillä onkin omituiset vanhemmat ja heidät on nimetty hedelmöittämiskaupunkiensa mukaan.

Me kaikki tiedämme, että Nonna bluffaa, mutta Denver perääntyy siitä huolimatta ruokien luota. Nonna onnistuu pitämään kaikki paikalla lomakkeiden täytön ajan vain ja ainoastaan uhkailemalla, että päivällinen tarjoillaan vasta, kun olemme suoriutuneet urakastamme.

Nonna panee lukulasit nenälleen ja vilkaisee tyhjää lomaketta, jonka printtasi itselleen aiemmin viikolla. »Selvän teki. Nyt tulee eka kysymys: Kuka on menossa collegeen?» Hän silmäilee vuorollaan meitä kaikkia. »Tänä vuonna kaikki taitavat mennä!» Hänen innokkuutensa on ainoa asia, joka pitää Tapahtuman elossa vuosi vuoden jälkeen.

Kohotamme kätemme ja lausumme kirjaimet LSU eli Louisianan osavaltionyliopisto samalla, kun raapustamme vastauksen *Jos kyllä, minne?* -kysymyksen jälkeiselle tyhjälle viivalle. Keittiössä hymistään kovaan ääneen »Sama».

Silmäilen lomaketta ja toivon, ettei ruoka ole ehtinyt jäähtyä siihen mennessä, kun urakka on suoritettu. Kysymyksiä on aivan liikaa.

»Seuraava!» Nonna sanoo. »Mikä on pääaineesi?»

Minun tekee kovasti mieli huutaa vastaukseni saadakseni homman etenemään, mutta joudun odottamaan vuoroani, koska Nonna aloittaa pöydän toisesta päästä.

»Sophie, mitä sinä kirjoitit?»

Sophie selvittää kurkkunsa ja sanoo: »Terveystiede.» Charlien äiti, Ayin-täti, kohottaa kätensä ja huutaa: »Sama!» Sophie myhäilee ja Nonna taputtaa käsiään.

Olenko jo maininnut, että Nonna pakottaa kaikkien jälkeläistensä aviopuolisot täyttämään oman lomakkeensa, niin että he voivat ottaa osaa ilonpitoon? Tähän perheeseen naimista ei suositella heikkohermoisille.

Seuraavana on Wes. Kun hän huikkaa: »Liiketalous!», neljä setää ja kaksi tätiä ulvaisevat »Sama!»

Ja niin edelleen, kunnes pääsemme pöydän toiselle puolelle, ja koittaa Charlien vuoro.

Hän epäröi sekunnin. Kaikkien katseet ovat kohdistuneet häneen. Hän on piirustellut lomakkeensa oikeaan reunaan jonon täydellisiä, kolmiulotteisia geometrisia kuvioita. Koulu ei ole hänen juttunsa, ja tiedän hänen kamppailevan vanhempiensa odotusten kanssa: he toivovat Charlien seuraavan heidän jalanjäljissään ja valitsevan uran lääketieteen alalla. Mutta Charlie ei kyllä ikinä tee sitä; jo pelkkä veren näkeminen heikottaa häntä. Charlie on niitä tyyppejä, jotka pärjäävät upeasti todellisessa maailmassa, kunhan hänen vain annetaan päästä sinne.

»En ole vielä päättänyt», hän sanoo ja saa tähän mennessä eniten samoja koko huoneessa.

»Sinulla on rutkasti aikaa päättää mitä haluat!» Nonna osoittaa muita huoneessa olijoita. »Saivathan nuokin sen aikoinaan lopulta selville.»

Charlie virnistää ja ryhtyy sitten riipustamaan tiiliseinää lomakkeensa alareunaan.

»Olivian vuoro», Nonna sanoo.

Minä olen Charlien täydellinen vastakohta. Rakastan koulua. Rakastan oppitunteja. Olen jo tutustunut ensi syksyn kurssi-

ohjelmaan enkä malta odottaa orientoivia opintoja ja lukujärjestyksen laatimista.

»Minä otan kaksi pääainetta, laskentatoimen ja valtiotieteen, ja sivuaineeksi espanjan», vastaan.

Molemmat vanhempani olisivat saaneet saman laskentatoimen osalta, mutta he ovat tällä viikolla työmatkalla. Tämänkokoisessa perheessä on vaikea erottua joukosta, joten olen tyytyväinen, kun huone pysyttelee hiljaa.

Kunnes Jo Lynn sanoo: »Onpa omituinen yhdistelmä.»

»Ei suinkaan», sanon. »Haluan mennä collegen jälkeen oikikseen ja erikoistua kansainväliseen vero-oikeuteen.»

Pahat Joet katsovat toisiaan siihen malliin, että epäilen heidän pitävän minua nokkavana, mutta minä vain satun tietämään, mitä haluan. Olen kunnianhimoinen. Olen kyllästynyt siihen, että ihmiset odottavat minun pyytelevän sitä anteeksi.

Nonna taputtaa kättäni. »Ja sinä pärjäät loistavasti! Kaikki tietävät, miten ankarasti sinä paiskit töitä! Uskomatonta, että joku onnistui viemään sinulta priimuksen tittelin.»

»Olen ihan tyytyväinen kakkostilaan», sanon nopeasti. Ja enimmäkseen se pitääkin paikkansa. Kyllä minua kieltämättä silti hiukan korpeaa, etten onnistunut saamaan vuosiluokkani parasta keskiarvoa. Se oli nimittäin hyvin pienestä kiinni.

Nonna kääntyy takaisin Sophien puoleen ja aloittaa seuraavasta kysymyksestä. Puhelimeeni tullut ilmoitus vie kuitenkin ajatukseni harhateille. Kouluni vararehtori on lähettänyt meilin.

Hivutan puhelimen pöydältä, asetan sen reidelleni ja liu'utan auki.

Vastaanottaja: Olivia Perkins
Lähettäjä: Dwayne Spencer
Aihe: Koulun ulkopuolisen liikuntakurssin lomake

Hyvä neiti Perkins,
Emme ole vielä saaneet sinulta tarvittavaa todistusta siitä, että olet suorittanut koulun ulkopuolisen liikuntakurssin.

Muistuttaisimme, että sinun on suoritettava vaadittava oppimäärä ja palautettava koululle asianmukaisesti täytetty virallinen lomake. Allekirjoituksella varustettu lomake on toimitettava viimeistään maanantaina, 16. toukokuuta, 08.00 mennessä, jotta voit valmistua lukiosta muun vuosiluokan yhteydessä.

Ystävällisin terveisin
D. Spencer

Luen meilin kahdesti varmistaakseni, että ymmärsin oikein. Kurssin valmentaja lupasi toimittaa lomakkeet koululle. Minun lomakkeeni on täytynyt hukkua jonnekin – mutta pitääkö tämä kadonnut lomake korkeakouluopintojani panttivankina? Olen luokkamme toiseksi paras eli salutatori. Minulla on seitsemän syventävää kurssia. Valitsin koulun ulkopuolisen liikunnan ainoastaan siksi, etten muuten olisi saanut tungettua lukujärjestykseeni kaikkia niitä muita kursseja, jotka halusin lopputodistukseen. Vaihtoehtoina olivat golf ja tennis. Charlie intti, ettei minulla ollut riittävästi koordinaatiokykyä kumpaankaan. Myönsin kerkeästi, että tennis ja minä emme sopineet yhteen, mutta väitin selviäväni golfista, koska siihen liittyi vähemmän juoksemista.

Tänään on toukokuun 8. päivä, joten herra Spencer on antanut minulle huomisesta lähtien viikon aikaa selvittää asia. *Se on pelkkä virhe, pelkkä virhe*, toistelen mielessäni.

»Olivia?» Nonna kysyy.

Napsahdan todellisuuteen.

Charlie nojautuu lähemmäs. »Lempikerho?» hän kuiskuttaa.

Minulla lyö tyhjää. Kuluneet neljä vuotta hiipuvat mielestäni enkä pysty miettimään muuta kuin meiliä.

»Varmaankin sama kuin minulla», Charlie möläyttää.

Kallistan päätäni häntä kohti ja vilkaisen hänen paperiaan.

Pingiskerho

En edes tiennyt, että koululla on sellainen, mutta nyökkään ja sanon: »Jeps. Pingis on niin hauskaa.»

Katseeni palaa Spencerin sähköpostiin. Rintaani kuristaa ja hengitykseni nopeutuu.

»Seuraava kysymys!» Nonna julistaa.

»Pakko panna tähän vähän vauhtia», Charles-eno sanoo. »Muuten nämä sapuskat syödään aamupalaksi.»

Marcus-eno karjuu: »Sama!»

Nonna katsoo minua viis veisaten kahdesta pojastaan. »Aloitetaan Oliviasta ja mennään tällä kertaa vastapäivään.»

Luen seuraavan kysymyksen ääneen. »Missä näet itsesi asuvan kymmenen vuoden kuluttua?»

Mielessäni räikyy vastaus: *Pahvilaatikossa. Olen nimittäin työtön ja koditon, sillä en koskaan valmistunut ylioppilaaksi.*

Vedän syvään henkeä ja sanon: »Ei harmainta hajua.»

Huoneessa kajahtelee sama-huutojen kuoro, vaikka melkein kaikki kyseiset henkilöt päätyivätkin opintojen jälkeen oitis takaisin Shreveportiin, vain parin korttelin päähän tästä talosta.

Kysymyksiä on vielä kaksikymmentä, enkä ole varma, pystynkö vastaamaan niihin tässä mielentilassa.

»Minulla on vähän huono olo», kuiskutan, mutta Nonna onnistuu kuulemaan siitä huolimatta.

Hän näyttää saman tien huolestuneelta. »Mikä on?»

Kohautan harteitani. »En ole varma. Olen ehkä tulossa kipeäksi.»

Tartun lomakkeeseeni, nousen pöydästä ja luovin tieni väkijoukon halki takaovelle.

»Menetimme yhden. Tarkoittaako se, että ollaan valmiita ja voidaan käydä pöytään?» Sal-eno kysäisee.

Tähtään pihatielle, mutta pysähdyn niille sijoilleni, kun näen jonkun Nonnan kuistilla.

Leo.

Hän istuu portailla ja katsoo puhelintaan, mutta nousee seisomaan nähdessään minut.

»Kaikki hyvin?» hän kysyy.

Hän huomaa taatusti pakokauhun, joka hyökyy minusta aaltoina.

Pudistan päätäni ja jatkan pihatielle. Hän loikkaa rappusilta ja lähtee kävelemään rinnallani.

»En tiennyt, että olit täällä», sanon toivoen, että ääneni kuulostaa tyyneltä ja vakaalta.

»Minusta tuntui, että tungettelin. Tarkoitan, että enhän minä edes tiedä, mitä tuolla on meneillään, mutta se vaikuttaa vahvasti perhejutulta.»

Kahden korttelin matka Nonnan talon ja meidän talon välillä tuntuu juuri nyt kilometrin mittaiselta. Olen askelen päässä täysimittaisesta romahduksesta enkä todellakaan halua tehdä sitä Leon edessä.

»Miksi sinä lähdit? Näytti siltä, että siihen teidän juttuunne menee vielä ainakin tunnin verran», Leo sanoo ja hekottaa päälle.

»Tuli vähän kehno olo», sanon. Se on helppo uskoa, sillä olen kietonut käsivarteni tiukasti vyötäisilleni.

»Kamalaa», Leo vastaa. »Tarvitsetko jotain?»

Pudistan päätäni. »Ei. En vain kestänyt kaikkia niitä ihmisiä.»

Hän nyökkää aivan kuin ymmärtäisi. Varmaan ymmärtääkin, koska piileskeli kuistin rappusilla.

Pysähdymme kotitaloni eteen. »Kiitos, kun saatoit minut kotiin», sanon. Siitä on vuosia, kun viimeksi näin Leon, ja minun pitäisi varmaankin kysyä, mitä hänelle kuuluu. Aivoni eivät kuitenkaan kykene prosessoimaan muuta kuin sitä sähköpostia.

»Ei kestä», hän sanoo ja osoittaa sitten Nonnan taloa. »Minä tästä lähden takaisin.»

Tilanne on kiusallinen. Meidän kummankin kannalta.

Käännyn ja kävelen pihatietä kohti taloani.

Leo huikkaa perääni: »Toivottavasti olosi helpottuu» juuri, kun avaan ulko-oven.

Väläytän hänelle heikon hymyn ja huiskutan, ennen kuin katoan sisään.

Puhelimeni tulvii ryhmäviestejä Charlielta, Sophielta ja Wesiltä. Viestitän takaisin: *Kaikki hyvin tarvitsen vain hetken*

omaa aikaa ja toivon, että se estää heitä seuraamasta minua tänne.

Kun olen rynnännyt portaat ylös huoneeseeni, kestää vain kaksi sekuntia löytää tyhjä lomake, jollaisen annoin golfopettajalleni lukukauden alussa. Siinä on ruutuja, jotka hänen oli tarkoitus ruksia ja joista ilmenee, että me joko suoritimme tai emme suorittaneet kurssissa vaadittavaa tuntimäärää. Muistan selvästi, miten ope lukukauden alussa ilmoitti, että toimittaisi lomakkeet henkilökohtaisesti suoraan koululle, jotta opiskelijat eivät pystyisi muuttelemaan niitä.

Kaivan puhelimen esiin ja lähetän salamannopean vastauksen Spencerille.

Vastaanottaja: Dwayne Spencer
Lähettäjä: Olivia Perkins
Aihe: Re: Koulun ulkopuolisen liikuntakurssin lomake

Herra Spencer,
Kyseessä on jonkinlainen virhe. Olen suorittanut tämän kurssin. Valmentaja Cantu ilmoitti meille lukukauden alussa toimittavansa lomakkeet suoraan teille. Teillä siis pitäisi olla minunkin lomakkeeni. Otan yhteyttä valmentaja Cantuun selvittääkseni, mitä tapahtui. Pahimmassa mahdollisessa tilanteessa – en usko sen olevan mahdollista, mutta yritän olla menettämättä järkeäni – mitä tapahtuu, ellei hän jostain älyttömästä syystä suostu allekirjoittamaan sitä? Estäisikö se oikeasti minua valmistumasta?

Ystävällisin terveisin
Olivia Perkins

Päivitän sähköpostin kerran toisensa jälkeen. Ja taas kerran. Kestää viisitoista minuuttia, ennen kuin saan vastauksen.

Vastaanottaja: Olivia Perkins
Lähettäjä: Dwayne Spencer
Aihe: Re: Koulun ulkopuolisen liikuntakurssin lomake

Hyvä neiti Perkins,
ellet pysty toimittamaan allekirjoitettua lomaketta, joka todistaa sinun suorittaneen kyseisen kurssin, sinulta jää suorittamatta osavaltion vahvistama lukion oppimäärä. Koulumme on julkinen oppilaitos, joten en pysty tekemään suhteesi poikkeusta. Oppilas ottaa aina henkilökohtaisen riskin valitessaan kurssin, joka suoritetaan koulun ulkopuolella.

Ystävällisin terveisin
D. Spencer

Voi luoja. Voisiko hän olla yhtään kylmempi? Ja nyt minä olen ihan oikeasti paniikissa. Ei mene kuin pari sekuntia, kun jo istun autoni ratissa ja kaasutan kohti kunnan golfkenttää. Se sijaitsee syvällä erään vanhan asuinalueen uumenissa, lähellä omaa naapurustoani, ja kurssi järjestettiin siellä tiistaisin ja torstaisin lukukauden aikana.

Taivas on kristallinsininen. Olemme keskellä sitä hyvin lyhyttä ajanjaksoa, jolloin ulkona on lämmintä muttei vielä niin kosteaa, että tuntuisi koko ajan siltä kuin kävelisi märän, kuuman peiton sisällä. En siis ylläty nähdessäni, että pysäköintialue on tupaten täynnä. Parin seuraavan viikon ajan tämä paikka on aivan tukossa auringonnoususta auringonlaskuun.

Kenttä on nähnyt parempiakin päiviä, mutta se on sijaintinsa tähden erittäin suosittu. Kaikki uudemmat, hienommat kentät, varsinkin se, joka valmistui viime vuonna aivan kaupungin ulkopuolelle, vaativat kalliin jäsenmaksun lisäksi tietyn yhteiskunnallisen aseman, jotta golfaaja voi tuntea siellä olonsa kotoisaksi.

Tämä kenttä on niin rento kuin olla voi.

Pysäköin parkkipaikan perälle sinne, missä työntekijät säilyttävät autojaan, koska aion viipyä paikalla vain pari minuuttia.

Pienessä autotallissa, jonne vanhat golfautot menevät kuolemaan, pitää majaansa kentänhoitaja. Hän kasaa paraikaa maisemointityökaluja kärryyn, joka on kiinnitetty UTV-mönkijään. Bensan ja vastaleikatun ruohon tuoksut kyllästävät ilman, ja äijän rasvatahraiseen haalariin ommellussa merkissä lukee *Mitch.*

»Anteeksi, mutta tiedättekö missä valmentaja Cantu on?»

Miehen otsa rypistyy aivan kuin hän ei tietäisi, kenestä on kyse.

»Se golfammattilainen, joka on töissä täällä. Valmentaja Cantu», toistan.

Mitchin kasvot kirkastuvat. »Ai, tarkoitat Johnia! Juu, hän ei ole täällä», hän sanoo. Sitten hän kääntää minulle selkänsä tarttuakseen uuteen käsikäyttöiseen työkaluun.

Yritän niellä turhautumiseni. »Tiedättekö, milloin hän palaa?»

Mitch pysähtyy ja nostaa katseensa ikään kuin vastaus olisi jostain syystä kirjoitettu hämähäkinseittien kirjomaan kattoon. »No kuule, hän taitaa olla häippäissyt.»

»Häippäissyt? Miten niin? Onko hän poissa?» En voi estää pakokauhua hiipimästä ääneeni.

»Hän ei enää ole täällä töissä. Syötiin perjantaina lähtiäiskakut. Suklaata.»

Lattia imee minua sisäänsä. »Tiedättekö, minne hän meni? Onko hän yhä kaupungissa?»

»Kannattaa kysyä Susielta. Hän saattaa tietää.» Mitch kallistaa päätään kohti toimistorakennusta, kohauttaa harteitaan ja palaa töittensä parin.

Rynnistän sisään ja suuntaan saman tien kohti tiskin takana istuvaa naista. Olen valmis tekemään mitä vain saadakseni selkeän vastauksen.

Susie kavahtaa kuin tuskissaan. »Kuulen kyllä. Ei mitään syytä karjua. Hän siirtyi Ellerbe Hillsiin. En tosin tiedä, milloin hän aloittaa siellä.»

10 X SOKKOTREFFIT -KIRJAN TEKIJÄN UUSI TUNTEISIIN VETOAVA, AURINKOINEN TARINA

Kuumassa Louisianassa koulunsa lopettavat abit valmistautuvat juhlimaan vapauttaan koko viikon kestävällä bilekimaralla. *10 x sokkotreffeistä* tutun Sophien serkku Olivia hioo jo valmistujaisten virallista tervetuliaispuhetta, kun suorittamatta jäänyt liikuntakurssi uhkaa pilata kaiken. Oliviaa piinaavat ylihuolehtivainen äiti, kisa aikaa vastaan ja omat ennakkoluulot, mutta onneksi tukena on parhaiden ystävien ja serkkujen verkosto!

Viikko on täynnä juhlahumua ja mahdottomia vaatimuksia. Mikä loppujen lopuksi saa Olivian suoriutumaan lukion viimeisestä haasteesta, tahto olla paras vai yksi saavuttamaton poika, johon periaatteessa ei saisi langeta…

www.wsoy.fi | N84.2 | ISBN 978-951-0-47624-6